

Längdloparna har startat olympiska träningen

Unga löften på vårlig samling i Lappland — Hela OS-truppen till Riksgränsen 1955? — Konferens med veteranerna i Stockholm

Sol, vindstilla och kallsnö — kan man önska sig en bättre vårvinter uppe i Lappland? Det var just vad Mora-Nisse och hans sju unga elever fick njuta av under den tyvärr alltför korta förbundsveckan i månads-skiftet april—maj i Riksgränsen, där gruppen hälsade våren tillsammans med ett par hundra gäster vid Skidfrämjandets populära Lapplandia.

Nu är pojkarna hemma igen — Per-Erik och Sune Larsson från Mora, Harald Persson, Malung, Allan Andersson, Idre, Stig Gunnarsson, Umeå, Sture Grahn, Skellefteå, och "Lill-järven" Lennart Larsson från Jörn — men de kommer gärna tillbaka om det går som många vill: att samla hela den olympiska skidtruppen där uppe våren 1955 för träning och lagsammansvetsning. Ett par veckors samvaro skulle öka den svenska slagkraften, därom är jag övertygad.

Tyvärr fick vi inte med Sixten Jernberg och lille Alf Johansson den här gången. Och platserna räckte inte till för t. ex. Norrbottens juniormästare Bert Strömbäck heller. Men han och flera andra skall nog också få chansen, vad det lider.

Olympiska löften

Man vill gärna tro att de sju unga pojkar som nu kallades till Gränsen aspirerar på plats i olympiska laget 1956. Det råder inget tvivel om att inte grabbarna går in för att kvalificera sig. De har intresset och viljan. Säkert gav dem Riksgränsdagarna ytterligare en spark framåt.

Och pojkarna trivdes. De snodde omkring bland fjällen som om elden var efter dem. Normalt dagslånga turistturer rände de igenom på mycket mindre än halva tiden. På drygt sex timmar avverkades bl. a. Nevertind tur och retur, över fem tunga fjällmil, med hård och bitande kall motvind hela hemvägen — för övrigt den enda blåsdagen på veckan däruppe.

Mellan slagen tränades skidteknik

under Olle Rimfors ledning. Snart 60-årige Olle förtjänar en blomma för sin aldrig sinande vitalitet. Hans rörlighet och påhittighet är överraskande. Han har mycket att lära bort, även åt längdlopare. Det var också roligt att se hur nyfikna pojkarna var och hur lätt de hade att lära.

Man måste tyvärr slå fast, att längdloparnas tekniska utbildning alltför är eftersatt. Den står i varje fall inte i någon proportion till styrke- och konditionsarbetet. Ändring tarvas.

I kapp med linbanan

På förmågan att tåla fart i raka skjutsar utför fjällbranterna fanns inget att anmärka, det skulle i så fall vara att djärvheten drevs alltför högt i höjden ibland. Mora-Nisse löpte själv i spetsen, föredömligt. Det gick så man hisnade. Skidorna bröts som tändstickor vid några tillfällen. Till nästa år blir det nödvändigt att konstruera starkare material, utan att skidans karaktär av extrem löpskida försvinner.

Lille sammen Allan Andersson var den ende med fjällskidor i utrustningen. Dem manövrerade han suveränt. Han hör också till Mora-Nisses favoriter för sitt allround löpkunnande.

Uppför imponerade pojkarna inte mindre. En dag startade jag med den nya linbanan — främjandeordföranden Sven Saléns stolta verk — uppför fjället. Sture Grahn satte igång samtidigt på skidor. Vi nådde bergstationen precis samtidigt! Den som känner Riksfjällsbranten häpnar över Stures prestation. De andra grabbarna var lika starka...

Elegantast i backarna var emellertid inte någon av längdloparna utan brantåkarflickan Vivi-Anne Wassdahl från Östersund, som nu är återställd efter fjolårets svåra olyckshändelse under Skidspele i Åre (som omöjliggjorde hennes start i VM) och kallats upp av förbundet för att börja om på nytt. Vivi-Anne åker redan nästan lika elegant som Sarah och rent av May Nilsson. Hennes intresse är av rätta

Olle Rimfors i instruktionstagen. De glada minerna tillhör fr. v. Stig Gunnarsson, Sune Larsson, Lennart Larsson, Per-Erik Larsson och Harald Persson. (Hörnells fjällfoto).

sorten. Hon är vårt största alpina löfte på spinnsidan.

Sporten i högsätet

Vid Lapplandia sitter för övrigt sporten i högsätet mer än vid någon annan skidstation i landet. Här dansas det utomhus med skidorna på, från arla till särila. Det är något ganska underbart att se hur spänstigt svenska folket kan vara ibland. Då Olle Rimfors annonserar revelj kl. 6 för en dryg dagstur, är det ingen som knotar, och han och hans medhjälpare i skidskolan, Lasse Dahl, Sven Wiik och Bengt-Herman Nilsson, noterar utsålt hus dagarna i ända.

Där folk för ett par tiotal år sen aldrig drömde om att ta sig fram, där kör man nu stup i ett i svängar och sladdar och med linbanans hjälp kan teknikträningen intensifieras så mycket kroppen någonsin tål. Och så sticker man emellan med kortare och längre turer efter ett schema som aldrig tar slut, ty Riksgränsen har en sagolik terräng, som bjuder allt för alla, framför allt den här tiden på året, då vårsolen förkunnar slutet på en bister vinter.

Norrbotten har stjärnämnen

Den 2 maj såg vi Norrbottens DM i slalom i ett fantastiskt idealväder. Lennart Footmeijer — i VM-truppen

Sol och meterdjup snö i Riksgränsen. Fr. v. Mora-Nisse, Sigge Bergman, Olle Rimfors, Sture Gran, Sune Larsson, Stig Gunnarsson, Allan Andersson, Per-Erik Larsson, Harald Persson och Lennart Larsson samt färdledaren vid Lapplandia, Bengt Herman Nilsson. (Hörnells fjällfoto).

i Åre — vann dubbelt, men mina män var Lennart Mattsson och Bertil Musijärvi, av vilka den senare påminde om självaste Stein Eriksen.

Norrbotten har för resten gott om alpina stjärnämnen. Men pojkarna måste få en modern tränare söderifrån och de måste få tävla i större sam-

manhang. Skidförbundet bör sätta in sin kraft på Norrbotten — och Västerbotten också för den delen. Om dessa landsändars ungdomar blir omhändertagna lika väl som jämtarna hittills, så flyttas Sveriges alpina skidcentra vips från Jämtland till Nord-sverige.

Sven Salén, den skidintresserade främjandebasen, har låtit antyda att han vill stödja så långt möjligt. Planer har redan diskuterats om en rationell utveckling av de alpina möjligheterna i Tärnaby och i Malmfälten. Här finns onekligen mycket att göra.

Sven Salén kom för övrigt upp till Riksgränsen på Valborgsmässoafton direkt från Kanarieöarna. Han tände majbålet och vårtalade, operasångaren Einar Larsson, trogen fjällresenär sedan massor av år, sjöng så det klang bland fjälltopparna, och stämningen, ja, den var precis så härlig som den bara kan vara vid Lapplandia. Bättre betyg kan inte ges.

Nu har Skidförbundet fortsatt de olympiska rustningarna med en konferens i Stockholm 8—9 maj, där Mora-Nisse, Martin Lundström, Gunnar Karlsson, Enar Josefsson, Nisse Täpp, James Warg och Ivan Westerlund sågs vid rådsbordet.

Sigge Bergman

Blivande olympier (?) i längdloppning på Riksgränsfjället, fr. v. Sune Larsson, Stig Gunnarsson, Allan Andersson och Per-Erik Larsson. (Hörnells fjällfoto)